

довитостъ е била неизчерпаема: той е създалъ около седемстотинъ творения, застъпващи всички области на музиката, но живѣятъ още, главно, неговитѣ симфонии — надъ сто (една новооткрита симфония A-dur издаде 1932 Лудвигъ Ландсховъ), струннитѣ му квартети (77), и двѣтъ прекрасни оратории „Сътворението“ и „Четириѣ годишни времена“. Други творби: 20 клавирини, 9 цигулки и 6 челоуви концерти, 35 клавирини, 30 струини триа, 33 клавирини триа и дивертисменти, 185 творби за баритонъ, 12 цигулки сонати. Църковната му музика и оперитѣ му (24) сж вече забравени. Отъ културно исторически интересъ — при юбилейнитѣ празненства за двеста годишнината отъ рождението му — нѣкои нѣмски оперни театри поставиха операта му „Аптекарьтъ“.

Хайдн, Йоханъ Михаелъ — Haydn, Johann Michael — братъ на Йозефъ Х. — значителенъ компонистъ, род. 14 септ. 1737 въ Поруа, умр. 10 авг. 1806 въ Залцбургъ; хористъ въ Дома „Св. Стефанъ“ въ Виена (1745—1755), и замѣстникъ тамъ на брата си като солистъ, капелмайсторъ на епископа въ Гросвардениъ (1757), отъ 1762, до смъртъта си — концермайсторъ, оркестърдиректоръ и органистъ на архиепископството въ Залцбургъ. Х. е единъ значителенъ компонистъ, който — поради това, че е отклонявалъ печатането на творбитѣ си и, засѣненъ отъ голѣмото име на брата си — нѣма онази известностъ, каквато би трѣбвало да има, наспроти своитѣ творения — както въ областта на църковната музика, така и на чисто инструменталната. 30 меси, 2 Реквиема, 67 офертории, 114 градуали, много кантати, нѣколко оратории и опери, 30 симфонии, единъ секстетъ, 3 струини квартета, партити, 50 прелюдии за органъ, менуети, серенади, маршове и др. — съставятъ неговото не малко творческо наследство.

Хайницъ, Вилхелмъ — Heinitz, Wilhelm — музикаленъ изследватель, род. 9 дек. 1883 въ Алтона, училъ въ Бернutowата консерватория въ Хамбургъ, билъ дълги години фатогистъ, отъ 1915 — въ колониалния университетъ въ Хамбургъ. — Писаль: „Единъ приносъ къмъ музи-

ката на Сомали“ (1920), „Музикални инструменти и фонограми на изт. Мамбандъ“, „Единъ лексиконски редъ за сравнителното изучаване на мелодитѣ“ (1920), „Движенията на говорния тонъ въ Ар. Шойнберговия „Лунно Пиеро“ (1925). „Грамофоннитѣ снимки въ служба на музикознанието“ (1920), „Статистика и експериментъ при музикалното сравнение на мелодитѣ“ (1925), „Асиметрии въ употребяванитѣ гами“ (1925). „Динамично напластяване въ Бетховеновитѣ сонатни теми“ (1927) и др.

Хакбретъ, нѣм. Hackbrett — (гл. Цембало).

Халворсенъ, Йоханъ — Halvorsen, Johann — значителенъ норвежки цигуларъ, диригентъ и компонистъ, род. 15 мартъ 1864 г. въ Драменъ, училъ въ Стокхолмската консерватория, и при Бродски въ Лайпцигъ, концертмайсторъ на филхармонията въ Абердеенъ, после преподавателъ въ Хелзингфорската консерватория. Следъ като учи наново нѣколко години композиция при Албертъ Бекеръ въ Берлинъ и Цез. Томсонъ въ Лиежъ, е диригентъ на Симфоничнитѣ концерти въ Бергенъ, а отъ 1899 — тактъвъ въ Националния театъръ въ Осло. Композиции: 2 симфонии, 9 сюити, 2 норвежки рапсодии — за оркестъръ, концертъ за цигулка и оркестъръ, 3 сюити за пиано и цигулка, една кантата, „Сарабанда съ вариации“ — за цигулка и виола, музика къмъ нѣколко пиеси: „Вазантазена“ (Петерсъ), „Кралтъ“ и „Сврѣхъ силитѣ ни“ (Бьорнсонъ) и др.

Халеви, Жакъ Фроменталъ — Halévy, Jacques Fromental — значителенъ оперенъ компонистъ, род. 27 май 1799 въ Парижъ, умр. 17 мартъ 1862 въ Ница — синъ на еврейския писателъ, поетъ и ученъ талмудистъ Елиасъ Халеви; извъль отъ рано голѣма музикална дарба, едва десетгодишенъ, постъпва въ Парижката консерватория, дето — Ламбертъ, Бертонъ и Керубини сж били негови учители. Подъ рководството на Керубини, дарбата му се тѣй бързо развива, че получава нѣколко пѣти награди, а 1819 — и голѣмата „Римска премия“ за кантата си „Херминия“ — и се отправя за Римъ. Първото печатно негово